

PARTEA ÎNTÂI: MONȘTRII

CAPITOLUL UNU

Pe Fire nu o surprinse faptul că omul din pădure o împușcase, ci faptul că o împușcase din greșală.

O săgeată o nimeri direct în braț, trântind-o într-o parte de un bolovan și făcând-o să rămână fără aer. Căzu la pământ, își aruncă deoparte arcul și băjbâi după pumnalul pe care îl ținea ascuns în cizmă. Durerea era prea mare ca să o poată ignora, însă încercă să se concentreze și să gândească la rece. Dacă era un om calculat, sigur pe ceea ce făcea, s-ar fi păzit din calea ei, însă lui Fire rareori îi era dat să întâlnească acest gen de om. De cele mai multe ori, cei care încercau să o rănească erau suficient de mândri, de aroganți sau de speriați ca ea să reușească să găsească o fisură în fortăreața gândurilor lor și să pătrundă înăuntru.

Ea găsi mintea omului pe dată și descoperi că era deschisă – atât de deschisă, atât de primitoare, chiar, încât ea se întrebă dacă nu era vreun zevzec angajat de altcineva. Lipită de bolovan, ea se lăsă cu încăpățănare mai jos, cu toate că simțea durere. Fu atentă să nu strice carcasa viorii pe care o ținea în spate. Pașii lui răsunau printre copaci, apoi ea îi auzi respirația. Nu avea timp de pierdut, căci avea să tragă din nou în ea de îndată ce avea să o descopere. „Nu vrei să mă omori. Te-ai răzgândit“.

Apoi, el ocoli un copac, iar ochii lui albaștri o zăriră și se măriră, uimiți și îngroziți.

– Nu o fată! exclamă el.

Fire se luptă să își pună gândurile în ordine. Nu intenționase să o rănească? Știa cine era ea? Intenționase să ucidă un băiat sau un bărbat, poate? Pe Archer? Încercă să vorbească pe un ton liniștit.

– Cine a fost ținta dumatăle?

– Nu cine, răspunse el. Ce. Mantia ta e din piele maro. Vai de mine, fetițo, spuse el pe un ton disperat.

El mărșăluie înspre ea și privi cu atenție săgeata care îi era înfiptă în partea superioară a brațului. Mantia, mâneca și eșarfa ei erau îmbibate de sânge.

– Ai crede că sperai să fii rănită de un vânător.

„Braconier“ era cuvântul potrivit, căci vânătoria era interzisă în acea perioadă a anului, din același motiv pentru care Fire trecea deseori pe acolo purtând acea mantie. Și-apoi, nu îl mai văzuse niciodată pe acel bărbat scund, roșcovan și cu ochi albaștri. În fine. Dacă nu era doar un simplu braconier, ci un braconier care o rănise din greșeală pe Fire în timp ce vâna ilegal pe domeniul lui Archer, atunci nu își dorea să stea în calea mâinii acestuia; însă exact acest lucru avea ea de gând să îl determine să facă. Pierdea sânge și începea să amețească. Avea nevoie de ajutorul lui ca să ajungă acasă.

– Acum va trebui să te omor, zise el posomorât.

Apoi, înainte ca ea să înceapă să rostească acea afirmație oarecum ciudată:

– Stai. Cine ești? Spune-mi că nu ești ea.

– Nu cine? Întrebă ea, pătrunzându-i din nou în minte și descoperind-o din nou goală, de parcă intențiile lui ar fi plutit, pierdute în ceață.

– Părul ți-e acoperit, zise el. Ochii și chipul tău – vai de mine.

El se îndepărtă de ea, făcând câțiva pași în spate.

– Ochii tăi sunt foarte verzi. Sunt un om mort.

Era un bărbat ciudat, cu toată trăncăneala aceea că o va uide, că va muri el, și creierul lui ciudat de gol; acum, părea pregătit să atace, lucru pe care Fire nu îl putea permite. Ea îi acapără gândurile și i le așază la locul lor.

„Nu ți se pare că ochii și chipul meu sunt deosebite“.

Bărbatul o privea nedumerit, cu ochii mijiiți.

„Cu cât mă vei privi mai atent, cu atât vei vedea că sunt doar o fată obișnuită. Ai găsit o fată rănită în pădure, iar acum trebuie să mă salvezi. Trebuie să mă duci la Lord Archer“.

Aici, Fire întâmpină o mică rezistență, sub forma unei temeri a bărbatului. Probabil că îi era teamă de Archer. Ea pătrunse și mai adânc în mintea lui, apoi îi zâmbi. Era cel mai minunat zâmbet pe care îl putea afișa în acel moment, când era chinuită de durere și în pericol să moară în pădure din cauza sângerării.

„Lordul Archer te va recompensa, te va proteja și vei fi cinstit ca un erou“.

Nu există nicio ezitare. Își dădu jos din spate tolba cu săgeți și carcasa viorii și le atârănă pe umărul lui, lângă tolba lui. El luă într-o mână ambele arcuri, iar ea își petrecu brațul drept, cel sănătos, în jurul gâtului lui.

Haide, domnișoară, zise el.

Mai mult cărând-o, el o conduse printre copaci către moșia lui Archer.

„Cunoaște drumul“, își spuse ea obosită, apoi renunță la acest gând. Nu avea importanță cine era sau de unde venea. Nu avea importanță decât ca ea să nu-și piardă cunoștința, pentru a putea rămâne în mintea lui până când o ducea acasă, iar oamenii lui Archer puneau mâna pe el. Ea își păstră privirea, auzul și mintea în alertă ca să îi poată depista pe monștri, căci nici eșarfa sa, nici paznicul său mintal care o apăra de ei nu aveau să o ascundă dacă aceștia simțeau miros de sânge.

Se putea baza măcar pe faptul că acest braconier avea să fie o țintă decentă.

Tocmai când Fire și braconierul ieșiră împleticindu-se din pădure, Archer doborî o pasăre răpitoare monstru. O lovitură frumoasă dată de pe terasa superioară, pe care Fire nu era în stare să o admire, dar care îl făcu pe braconier să bombănească despre cât de potrivită era porecla care îi fusese dată tânărului lord. Monstrul căzu ca plumbul din cer și se prăbuși în fața ușii. Avea culoarea aurie, ca a florii-soarelui.

Archer stătea drept și grațios pe terasa din piatră, cu ochii ridicați către cer și cu arcul în mână. El își duse mâna la tolba pe care o avea în spate și potrivea o altă săgeată care mătură vârfurile copacilor. Apoi îi văzu. Bărbatul o târa pe ea, plină de sânge, din pădure. El se răsuci pe călcâie și intră fugind în casă. Chiar de acolo, chiar de la aceea distanță și prin pereții care îi despărțeau, Fire îl putea auzi țipând. Ea îi trimise niște cuvinte care să îi umple mintea, nu ca să o controleze, căci nu era decât un mesaj. „Nu-ți face griji. Pune mâna pe el și dezarmează-l, dar nu îl răni. Te rog, adăugă ea, dacă asta l-ar fi putut îndupleca pe Archer. Este un om cumsecade, dar a trebuit să îl păcălesc“.

Archer dădu năvală pe ușa principală, însoțit de căpitanul lui, Palla, de vraci și de cinci soldați. Sări peste pasărea răpitoare și fugi înspre Fire.

– Am găsit-o în pădure! strigă braconierul. Eu am găsit-o. I-am salvat viața.

De îndată ce soldații puseră mâna pe braconier, Fire ieși din mintea lui. Această ușurare îi slăbi genunchii, iar ea se rezemă de Archer.

– Fire, spuse prietenul ei. Fire. Te simți bine? Unde mai ești rănită?

Ea nu mai putea sta în picioare. Archer o prinse și o lăsă pe pământ. Ea clătină din cap amorțită.

– Nu.

– Las-o să stea jos, zise vraciul. Las-o să se întindă. Trebuie să-i opresc sângerarea.

Archer era înnebunit.

– Se va face bine?

– Cu siguranță, răspunse scurt vraciul, dacă te vei da la o parte și mă vei lăsa să-i opresc sângerarea, Stăpâne.

Archer oftă și o sărută pe Fire pe frunte. Se desprinsese din brațele ei și se legănă pe călcâie, închizându-și și deschizându-și pumnii. Apoi, se întoarse și îi aruncă o privire braconierului care era ținut de soldați. Fire gândi prevenitor „Archer“, căci știa că, neliniștile nefiindu-i domolite, acesta începea să se enfurie.

Un om cumsecade care trebuie, însă, arestat, îi zise el printre dinți braconierului, ridicându-se în picioare. Văd că săgeata din brațul ei este din tolba ta. Cine ești și cine te-a trimis?

Braconierul abia dacă îl observă pe Archer. Se holba la Fire cu ochii cât cepele.

– E din nou frumoasă, spuse el. Sunt un om mort.

– Nu te va omori, îi spuse Fire pe un ton blând. El nu omoară braconieri și, oricum, m-ai salvat.

– Dacă tu ai rănit-o, atunci te voi omori cu plăcere, zise Archer.

– N-are nicio importanță ce-o să faci, spuse braconierul.

Archer îi aruncă o privire amenințătoare bărbatului.

– Dacă erai atât de dornic să o salvezi, atunci de ce nu i-ai scos săgeata și nu i-ai legat rana înainte să o târăști jumătate de lume?

– Archer, zise Fire, apoi se opri ca să-și înăbușe țipătul atunci când vraciul îi sfășie mâneca îmbibată în sânge. A fost sub controlul meu, iar eu nu m-am gândit la asta. Lasă-l în pace.

Archer se întoarse către ea.

– Iar tu de ce nu te-ai gândit la asta? Unde ți-e judecata?

– Lord Archer, interveni vraciul cu încăpățănare, doar n-o să îți piară cineva care sângerează și e în pericol de a-și pierde cunoștința. Fă-te util. Ține-o bine, rogu-te, până îi voi scoate săgeata; apoi, ar fi bine să privești cerul.

Archer îngenunche lângă ea și își puse mâinile pe umerii ei. Chipul său era lipsit de expresie, însă în vocea lui se simțea emoția.

– Iartă-mă, Fire. Apoi, către vraci: Ești nebun dacă faci asta afară. Vor simți mirosul de sânge.

Apoi, o durere ascuțită, orbire și strălucire. Fire își scutura capul, luptându-se împotriva vraciului și a brațelor puternice ale lui Archer. Eșarfa îi alunecă, iar splendoarea de păr i se desfăcu: răsărit de soare, mac, cupru, fucsia, flăcără. Roșu, mai aprins decât sângele care se revărsa în pragul casei.

Ea luă cina în casa ei din piatră, care se afla dincolo de cea a lui Archer, care îi oferea protecție. El trimisese pasărea răpitoare monstru la bucătăria ei. Archer era unul dintre puținii oameni față

de care nu se simțea stingerită pentru că poftea la carnea de monstru.

Ea mănca în pat, iar el îi ținu companie. Îi tăia carnea și o încuraja. Toate o dureau, chiar și când mânca. Furculița era grea ca fierul, iar mâncarea din ea parcă era din plumb.

Braconierul fu închis într-una dintre cuștile pentru monștri de afară, pe care tatăl lui Fire, Lordul Cansrel, le construise pe dealul din spatele casei.

– Sper să vină o furtună cu fulgere, zise Archer. Sper să vină inundațiile. Mi-ar plăcea ca pământul de sub picioarele braconierului să se deschidă și să-l înghită.

Ea nu îl băgă în seamă. Știa că nu erau decât niște vorbe goale.

– Am trecut pe coridor pe lângă Donal, zise el. Căra o grămadă de pături și de perne. Îi așterni patul ucigașului tău acolo, afară, nu-i așa? Și probabil că mănâncă la fel de copios ca și tine.

– Nu este ucigaș, ci doar un braconier cu vedere slabă.

– Nici tu nu crezi asta.

– În regulă. Cred, însă, că atunci când m-a străpuns cu săgeata a crezut că sunt o câprioară.

Archer se lăsă pe spate și își încrucișă brațele.

– Se prea poate. Vom vorbi cu el și mâine. Vom afla povestea lui.

– Aș prefera să nu ajut.

– Și eu aș prefera să nu îți cer asta, draga mea, dar trebuie să aflu cine este bărbatul acesta și cine l-a trimis. Este al doilea străin care a intrat pe domeniul meu în ultimele două săptămâni.

Fire se lăsă pe spate, închise ochii și încercă să mestece. Toți erau străini.

Străinii veneau din munți și de pe dealuri, și era imposibil să descoperi adevărul despre ei. Nu voia să știe – nici nu voia să-și folosească puterile ca să afle. Una era să pună stăpânire pe mintea unui om ca să nu fie omorâtă și alta era să îi fure secretele.

Când se întoarse din nou către Archer, acesta o privea în tăcere. Părul lui blond-deschis, ochii lui căprui-închis, gura lui mândră. Acele trăsături familiare pe care le știa de când avea vreo doi ani, iar el nu era decât un copil, care căra mereu un arc cât el de mare.

Ea fusese cea care îi schimbase numele real, Arklin, în Archer, iar el o învățase să tragă cu arcul. Însă acum, când îi privea chipul de adult care avea în stăpânire un domeniu nordic, bani, ferme și oameni, ea îi înțelegea neliniștile. Vremurile erau cam tulburi în Dells. În Orașul Regelui, tânărul Rege Nash se agăța cu disperare de tron, în timp ce lorzii răzvrătiți, ca Lordul Mydogg din nord și Lordul Gentian din sud, își strângeau armatele cu intenția de a-l detronea.

Se apropia războiul. Prin munți și prin păduri mișunau iscoadele, hoții și alți nelegiuiți. Străinii stârneau întotdeauna îngrijorarea.

Vocea lui Archer era blândă.

– Nu vei putea să ieși afară singură decât atunci când vei reuși să bagi din nou cu arcul. Păsările de pradă au scăpat de sub control. Îmi pare rău, Fire.

Fire înghiți. Încercase să nu se gândească la acest aspect.

– N-are importanță. Și așa nu pot cânta nici la vioară, nici la harpă sau la fluier, nici la vreun alt instrument. N-am de ce să ies din casă.

– Îi vom anunța și pe elevii tăi.

El oftă și își frecă gâtul.

– Trebuie să văd pe cine să trimit la casele lor în locul tău. Va însemna să avem prea mult timp încredere în vecinii noștri fără ajutorul tău.

Încrederea nu era o virtute în acele vremuri, nici măcar printre vecinii pe care îi cunoșteai de mult timp, iar una dintre sarcinile lui Fire, în timp ce dădea lecții de muzică, era aceea de a fi cu ochii în patru și cu urechile ciulite.

Ea mai afla câte ceva din când în când – informații, conversații, sentimentul că nu era în regulă ceva – fiindu-i, astfel, de ajutor lui Archer și tatălui său, Bocker, ambii aliați loiali ai regelui.

Și pentru Fire era un timp prea îndelungat în care nu avea să se bucure de muzica ei. Acestea erau întotdeauna cele mai rele răni, cele care nu îi permiteau să cânte la vioară. Închise din nou ochii și respiră încet. Avea să suporte această rană așa cum le suportase pe toate, cu o răbdare alimentată de necesitate.

Ea începu să fredoneze un cântec pe care îl știau amândoi, despre nordul ținutului Dells, un cântec pe care tatăl lui Archer o ruga să i-l cânte mereu atunci când ea îi ținea companie.

Archer îi luă mâna rănită și i-o sărută. Îi sărută degetele, încheietura mâinii, Buzele lui îi mângâiau antebrațul.

Ea se opri din fredonat. Deschise ochii și îi surprinse privirea obraznică, jucăușă.

„Doar nu vorbești serios, îi spuse ea în gând“.

El îi mângâie părul, care strălucea pe pătură.

– Pari nefericită.

„Archer, mă doare și când mă mișc“.

– Nu trebuie să te miști. Pot să-ți alin durerea.

Ea zâmbi, fără să vrea, și spuse cu voce tare.

– Nu mă îndoiesc de asta. Asta face și somnul. Du-te acasă, Archer. Sunt convinsă că vei găsi pe altcineva cui să-i alini durerea.

– Poți fi atât de nemiloasă când știi câte griji mi-am făcut pentru tine azi? întrebă el, tachinând-o.

Ea știa cât fusese de îngrijorat, însă se îndoia că această îngrijorare îi schimbase temperamentul.

După plecarea lui, ea nu se duse la culcare, firește. Încercă, însă coșmarurile o țineau trează. Coșmarurile erau întotdeauna mai îngrozitoare în zilele pe care ea le petrecea printre cuști, căci acolo murise tatăl ei.

Cansrel, chipeșul ei tată-monstru. Monștrii din Dells se nașteau din monștri. Un monstru se putea împerechea cu un non-monstru din specia sa – mama ei nu fusese monstru – însă progenitura era întotdeauna un monstru. Cansrel avusese părul argintiu-strălucitor, cu tonuri de albastru, și ochii albastru-închis. Trupul lui și chipul său îți tăiau răsuflarea, era zvelt și bine sculptat, asemenea cristalelor care reflectă lumina, strălucind de acel ceva intangibil pe care îl au toți monștrii. Fusese cel mai chipeș bărbat în viață, sau, cel puțin, așa îl percepu Fire. Se pricepu mai bine decât ea să controleze mințile oamenilor. Avusese mai multă experiență.

Fire stătea întinsă în pat și încerca să înlăture din minte acea amintire. Leopardul-monstru, de un albastru ca noaptea, cu pete

aurii, mârâind deasupra tatălui ei. Mirosul sângelui tatălui ei, ochii lui superbi ațintiți asupra ei, uluiți. Lipsiți de viață.

Acum, își dorea să nu îl fi trimis pe Archer acasă. Archer îi înțelegea coșmarurile și era însuflețit și pătimaș. Își dorea compania sa, vitalitatea lui.

Cum nu mai avea răbdare să stea în pat, ea făcu un lucru care l-ar fi făcut pe Archer să se albească la față. Se târi până la dulap și începu să se îmbrace, încet, gemând de durere. Își trase pe ea haina și pantalonii, nuanțe de maro-închis și negru, ca să se poată camufla în noapte. Încercarea ei de a-și înfășura părul în negru aproape că o trimise înapoi în pat, căci avea nevoie de ambele brațe pentru a face acest lucru. Când încercă să-și ridice brațul stâng, simți o durere agonizantă. Reuși, cu chiu cu vai, renunțând la un moment dat să se mai privească în oglindă ca să se asigure că nu îi ieșea vreo şuviță de păr în spate. În general, ea evita oglinzile. Se simțea stingerită atunci când i se tăia răsuflarea la vederea propriei imagini.

Vârî un cuțit la cingătoare și ridică o sulită, ignorându-și conștiința care striga, cânta și țipa că în noaptea aceea nu era în stare să se apere nici măcar de un porc spinos, darămite de un răpitor-monstru sau de un lup-monstru.

Următoarea parte era cea mai grea, căci nu-și putea folosi decât un singur braț. Trebuia să se furișeze din propria-i casă coborând copacul care se afla în fața ferestrei ei, căci soldații lui Archer îi păzeau toate ușile și nu ar fi lăsat-o niciodată să cutreiere dealurile rănită și de una singură. Asta dacă nu își folosea puterea ca să îi poată controla, însă nu avea de gând să facă una ca asta. Soldații lui Archer aveau încredere în ea.

Archer fusese cel care își dăduse seama cât de aproape de casă se afla acel copac bătrân și cât de ușor putea să se cațare în el noaptea. Asta se întâmpla în urmă cu doi ani, când Cansrel era încă în viață, Archer avea optsprezece ani, iar Fire avea cincisprezece ani, când prietenia lor evoluase într-o direcție ale cărei detalii nu trebuiau să le cunoască și paznicii lui Cansrel. O direcție care pentru ea fusese neașteptată și plăcută, și care o făcea fericită. Ceea ce nu știa Archer era faptul că Fire începuse să folosească această

rută aproape imediat, mai întâi ca să scape de oamenii lui Cansrel, iar după moartea acestuia, ca să scape de cei ai lui Archer. Nu pentru a face vreun lucru șocant sau interzis, ci pentru a se plimba noaptea singură, fără ca altcineva să știe acest lucru.

Ea își aruncă sulița pe fereastră. Apoi urmă chinul, însoțit de înjurături, material sfâșiat și unghii rupte. Când ajunse jos, transpirată și tremurând, ea își dădu seama că nu fusese o idee prea inspirată. Folosind sulița pe post de toiag, se îndepărtă de casă șchiopătând. Nu avea de gând să meargă prea departe, doar să iasă dintre copaci pentru a putea privi stelele.

Astrele îi alinau întotdeauna singurătatea. Ea le considera ca fiind niște creaturi frumoase, arzătoare și reci, ca ea; fiecare singuratică, tristă și tăcută, ca ea.

În seara aceea, se vedeau perfect pe cer.

Stând pe o stâncă ce se ridica în spatele cuștilor pentru monștri ale lui Cansrel, ea se lăsă învăluită de lumina lor și încercă să se bucure de tăcerea stelelor. Inspirând adânc, ea își frecă șoldul care o mai dureau uneori și care prezenta o cicatrice lăsată de o săgeată în urmă cu doar câteva luni. Întotdeauna trebuia să reziste încercării aduse de o rană nouă: rănilor vechi începeau să o doară din nou.

Nu mai fusese niciodată rănită din greșală. Îi venea greu să o catalogheze; era aproape ciudat. Avea o cicatrice lăsată de pumnal pe antebraț, și una pe abdomen. Pe spate avea o gaură lăsată de o săgeată în urmă cu mulți ani. Era ceva ce se întâmpla din când în când. Deși oamenii erau liniștiți, tot exista unul care voia să o rănească, ba chiar să o ucidă, fie pentru că era o creatură splendidă pe care nu o putea avea, fie pentru că îl disprețuia pe tatăl ei. Și pentru fiecare atac care îi lăsase câte o cicatrice, existaseră alte cinci sau șase pe care reușise să le oprească.

Mai erau și urmele de colți de pe încheietura mâinii: lăsate de un lup-monstru. Urmele de gheare de pe umăr: lăsate de o pasăre răpitoare-monstru. Mai avea și alte răni, mai mici, aproape invizibile. Chiar în acea dimineață, un bărbat îi privise cu jind trupul, iar ea fusese nevoită să îndure ochii plini de gelozie și de ură ai soției, care se afla lângă el. Sau umiliința pe care trebuia să o îndure în

fi care lumă, în acea perioadă delicată, când trebuia să fie protejată de un paznic de monștri care îi simțeau mirosul sângelui.

Nu ar trebui să te simți stingerită, îi spunea Cansrel. Ar trebui să te bucuri. Nu simți bucuria de a avea un asemenea efect asupra tuturor și asupra a tot prin simplul fapt că ești?

Cansrel nu considera nimic din toate acestea ca fiind umiltoare. El ținea fiarele-monstru ca pe niște animale de companie – o pasăre răpitoare strălucitoare, de culoarea lavandei, o pumă violet, un urs de un verde ca iarba cu licăriri aurii, leopardul de un albastru ca noaptea cu pete aurii. Îi subnutrea intenționat și se plimba printre cuștile lor, cu părul despletit, zgâriindu-și pielea cu un cuțit până când sângera. Era unul dintre lucrurile lui preferate să îi facă pe monștri să țipe, să răcnească și să își frece colții de barele din metal, înnebuniți de dorința de a se înfrupta din trupul lui de monstru.

Ea nici nu își putea imagina cum era să fii așa, fără teamă, fără rușine.

În aer se simțea umezeala și era rece. În noaptea aceea nu avea să-și găsească liniștea.

O luă încet înapoi înspre copac. Încercă să se prindă de trunchi și să se cațăre, însă nu fu nevoită să se chinuiască prea mult pentru a-și da seama că nu avea cum să intre în dormitor așa cum ieșise din el.

„Fir-ar să fie“, își spuse ea cu amărăciune, rezemându-se de copac, obosită și chinuită de durere, blestemându-se pentru că fusese nesăbuită. Avea doar două variante, însă niciuna nu era acceptabilă. Fie va trebui să se înființeze în fața soldaților care îi păzeau ușa, iar în ziua următoare să ducă o luptă de convingere cu Archer ca să nu o închidă în casă, fie va trebui să pătrundă în mintea unuia dintre soldați și să îi controleze gândurile.

Ea făcu o încercare, pentru a vedea cine se afla prin preajmă. Dădu de mintea braconierului, care dormea în cușcă. Câțiva bărbați îi păzeau casa, iar ea le recunoscuse mințile. Lângă intrarea secundară se afla un individ mai în vârstă, Krell, care îi era oarecum

prieten – sau i-ar fi putut fi prieten, dacă nu avea tendința să o admire prea mult. Era muzician, la fel de talentat ca și ea și mai experimentat. Uneori, cântau împreună, Fire la vioară, iar Krell la flaut sau la fluier. Prea convins de perfecțiunea ei, Krell nu ar fi suspectat-o niciodată. O țintă ușoară.

Fire oftă. Archer era un prieten mai bun atunci când nu cunoștea fiecare detaliu din viața sau din mintea ei.

Ea se furișă aproape de casă și se ascunse după copacii de lângă ușă. Senzația pe care o aveai atunci când un monstru se apropia de mintea ta era aproape imperceptibilă. O persoană puternică și experimentată putea învăța să recunoască semnele. În noaptea aceea, mintea lui Krell era atentă la intruși, însă nu la acest gen de invazie; era cu garda jos și plictisit, iar ea reuși să se furișeze în mintea lui. El sesiză schimbarea și încercă să se concentreze, tresărind, însă ea se grăbi să îi distragă atenția. „Ai auzit ceva. Auzi? Strigăte, lângă intrarea principală. Îndepărtează-te de ușă și du-te de vezi“.

Fără să ezite, el se îndepărtă de ușă și se întoarse cu spatele la ea. Ea ieși pe furiș din spatele copacilor și o luă înspre ușă.

„Nu auzi nimic în spatele tău, doar în fața ta. Ușa din spatele tău este închisă“.

El nu se întoarse să verifice, nu se îndoia de gândurile pe care ea i le vâra în minte. Ea deschise ușa din spatele lui, se furișă înăuntru și o închise la loc. Se rezemă de peretele din coridor preț de o clipă, ciudat de posomorâtă de cât de ușor fusese. Credea că nu ar trebui să fie atât de ușor să transformi un om într-un prost.

Dezgustată de ea însăși, urcă fără tragere de inimă scările care duceau către dormitorul ei. În minte îi răsună trist același cântec, deși nu își dădea seama de ce. Era cântecul funerar din Dells, care jelea o viață irosită.

Ea bănuia că gândurile despre tatăl său îi aduseseră acest cântec în minte. Ea nu i-l cântase niciodată, nici măcar la vioară. Fusese prea împietrită de durere și prea confuză pentru a mai cânta ceva după moartea lui. În amintirea lui fusese aprins un foc, însă ea nu fusese să-l vadă.

Vioara o primise în dar de la Cansrel. O generozitate ciudată din partea lui, având în vedere faptul că nu fusese prea interesat de muzica ei. Acum, Fire era singură, unicul om-monstru din Dells, iar vioara era unul dintre puținele lucruri care îi aduceau bucuria atunci când își amintea de el.

Bucurie?

Uneori, amintirea lui îi aducea o oarecare bucurie, însă nu schimba realitatea. Într-un fel sau altul, tot ceea ce era greșit în Dells ducea înapoi la Cansrel.

Nu era un gând liniștitor. Răpusă de oboseală, ea dormi adânc, în visele ei răsunând acel cântec funerar din Dells.